

D ů v o d y:

Zločinu veřejného násilí vydíráním dopouští se, kdo osobě skutečné násilí učiní, nebo jí způsobem v §u 98 písm. b) tr. zák. blíže vypsáním vyhrožuje v tom úmyslu, by ji přinutil k nějakému konání, dopuštění, neb opomenutí. Vyhrožující však nesmí míti k tomuto konání, dopuštění neb opomenutí, jež buď násilím anebo vyhrůžkou vynutiti chce, buď žádné, nebo aspoň ne domnělé právo. Pakli by mu právo takové příslušelo, nedopouští se zločinu vydírání, nýbrž, není-li tu jinaké skutkové povahy trestného činu, svépomoci dle §u 19 obč. zák. Dle §u 92 obč. zák. jest povinna manželka sdíletí bydliště se svým manželem a ho tam následovati, leda že by byla soudně rozvedena nebo že by jí bylo dle §u 107 obč. zák. povoleno soudem oddělené bydliště. Dle zjištění nalézacího soudu učinil obžalovaný své manželce Pavlíně K-ové skutečné násilí a vyhrožoval jí v tom úmyslu, by na ni vynutil, by ho do společného bytu následovala a k němu se vrátila, a to teprve tehdy, když mu návrat do společné domácnosti odepřela. Napadený rozsudek uvádí sice ve výroku, že obžalovaný vyhrožoval své »rozvedené« manželce, a v důvodech uvádí, že žádala manželka asi v červnu 1922 o rozvod od stolu a lože, který jí vzhledem na chování manželovo byl povolen. Kdy rozvod Pavlíně K-ové byl povolen a hlavně, zda Pavlína K-ová s obžalovaným již dne 21. února 1923, totiž v době spáchání činu byla soudně rozvedena, soud nalézací nezjistil, ač Pavlína K-ová při svém výslechu dne 24. května 1923 udala, že jest vdaná a ač při hlavním přelíčení ze dne 4. srpna 1923 udala, že jest nyní soudně rozvedena a že to — totiž rozvod — tenkrát, totiž v době spáchání činu, bylo v proudu. Uplatňujíc zmátek dle §u 281 čís. 9 písm. a) pokud se týče čís. 5 tr. ř. vytýká zmáteční stížnost napadenému rozsudku, že obžalovaný, jenž tehdy se svou manželkou ještě podle zákona právoplatně rozveden nebyl, vymáhal jenom to, k čemu mu podle zákona právo náleželo. Že soud povolil Pavlíně K-ové oddělené bydliště, rozsudek ani nezjišťuje, a není též proto ve spisech podkladu. Jest tudíž uplatňovaný zmátek odůvodněn a bylo proto dle §u 5 zák. ze dne 31. prosince 1877 čís. 3 ř. zák. z roku 1878 ježto se nelze obejít bez nařízení opětovného hlavního přelíčení, uznati právem tak, jak se stalo, aniž by bylo potřebi zabývat se dalšími důvody zmáteční stížnosti. Při novém hlavním přelíčení bude na soudu nalézacím, aby spolehlivě zjistil, zda v době činu Pavlína K-ová se svým manželem byla již právoplatně rozvedena, nebo zda jí aspoň v době té bylo povoleno soudem oddělené bydliště, neboť jen tehdy jednání obžalovaného by mohlo zakládati skutkovou podstatu zločinu dle §u 98 písm. a), b) tr. zák.

Čís. 1413.

Pro skutkovou podstatu zločinu podvodu dle §u 199 písm. a) tr. zák. jest lihostejno, zda okolnost, ohledně níž bylo křivé svědectví vydáno, jest pro věc významu většího či menšího či dokonce žádného.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1923, Kr I 1172/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 26. září 1922, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu dle §§ 197 a 199 a) tr. zák.

D ů v o d y:

Obžalovaná napadá rozsudek z důvodu Šu 281 č. 9 a) tr. ř., poněvadž prý křivé svědectví, k němuž dle zjištění Engelberta K-a nesváděla, týkalo se okolnosti pro výsledek sporu zcela nerozhodné, pročť šlo prý jen o delikt putativní, ježto stát křivým svědectvím žádným způsobem nemohl v právech svých býti poškozen. Než stížnost je bezdůvodna. Nehledíc k tomu, že nebylo pro povahu urážky, pro niž byla obžalovaná Ladislavem M-em žalována, zcela bezvýznamným, zda užila obžalovaná slova »kurva« či »holka«, poněvadž cti žalobcovy ještě citelněji dotýká se výtka, že by byl jel do Budějovic za »kurvou« nežli za holkou«, nemůže rozhodovati o skutkové podstatě dle Šu 199 a) tr. zák., zda okolnost, k jejímuž nesprávnému potvrzení před soudem bylo sváděno, jest s hlediska sporu, v němž svědectví mělo býti složeno, ve skutečnosti významu většího či menšího, či dokonce žádného. Zákon zavazuje v §§ 165 a násl. tr. ř. bezpodmínečně svědka, by seznal na soudě pravdu a nic jiného než pravdu. Též § 199 a) tr. zák. nerozeznává, zda svědectví týkalo se okolnosti rozhodující čili nic. Nelze také v konkrétním případě v té příčině rozlišovati, to tím méně, poněvadž každá vědomá nepravda svědkova před soudem alespoň ohrožuje výkon spravedlnosti a stát poškozuje v jeho právu, aby se od svědka dověděl pravdu. Ostatně, svědectví o okolnosti, jež nemá přímo vlivu na rozhodnutí soudu, může míti vždy vliv nepřímý na posuzování věrohodnosti, ospravedlnění obviněného, nebo výpovědi ostatních svědků, takže již proto nelze vyloučiti možnost poškození. Nešlo proto vůbec o delikt putativní, nýbrž o skutečný zločin dle Šu 199 a) tr. zák., i bylo zmateční stížnost jako bezdůvodnou zavrhnouti.

Čís. 1414.

Ke skutkové podstatě zločinu těžkého ublížení na těle se nevyhledává, by pachatel předvídal nebo mohl předvídati následky, které z jeho jednání vzešly nebo snadno mohly vzejíti.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1923, Kr II 572/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 23. června 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §§ 152, 155 b) tr. zák., — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) dovozuje stížnost, že ke skutkové podstatě zločinu dle Šu 152 tr. zák. se vyhledává, by pachatel